

UZASADNIENIE

Powód: K. (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko B. S., żądając zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 1556,59 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1424,05 zł. od dnia 11.10.2015r. od kwoty 24,03 zł. Od dnia 11.05.2015r., od kwoty 33,51 zł. od dnia 17.12.2015r., od kwoty 75 zł. od dnia 11.06.2015r. wszystkie do dnia zapłaty do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód przejął na podstawie umowy cesji od firmy S. (...) prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki.

W dniu 5 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy L. (...) pod sygn. akt VI Nc-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. (...) (k. 4 verte).

W dniu 11 lutego 2016r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym w B. (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniosła pozwana B. S., zarzucając, że wierzytelność dochodzona pozvem jest niezgodna z jej wyliczeniem. Zarzuciła ponadto brak zawiadomienia o zbyciu wierzytelności oraz brak wezwań do zapłaty

Wobec tego należało uznać, że pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.10.2014r. pozwana B. S. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki nr (...) w kwocie 1300 zł. Zgodnie z warunkami pożyczki pozwany zobowiązał się spłacić kwotę pożyczki wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami. Rata pożyczki miała wynosić 208 zł. i miała być płatna w terminie do 10. każdego miesiąca w dwunastu ratach Pożyczka zgodnie z umowa został wypłacona pozwanej.

umowa pożyczki z dnia 10.10.2014r. nr (...)

dowód: umowa pożyczki z dnia 10.10.2014r. nr (...) -k.28-30, harmonogram spłat-k.31, potwierdzenie dokonania przelewu-k.21, pismo-k.23, wyciąg z ksiąg funduszu-k.24

Przedmiotowa wierzytelność została nabyta przez powoda w dniu 29.10.2015r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej przez powoda w trybie art.509§1 kc zawartej ze spółką S. (...)z siedzibą we W..

dowód: umowa przelewu wierzytelności-k.48-51 wraz z załącznikiem-k.51

Pozwana dwukrotnie- w dniu 09.11.2015r. i 24.11.2015r. została wezwana do zapłaty należności wynikającej z pożyczki.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Pozwana nie wzruszyła domniemania autentyczności przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych ani też domniemania, że oświadczenia zawarte w dokumentach pochodzą od osób, które te dokumenty podpisały, pozwany tych okoliczności nie kwestionował. W tym stanie rzeczy brak było jakichkolwiek podstaw, aby dokumentom złożonym przez stronę powodową odmówić waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Strona powodowa dochodziła zapłaty w oparciu o umowę pożyczki gotówkowej nr (...). zawartej na odległość. Podstawę roszczenia wobec pozwanej stanowi przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pierwotny wierzyciel oddał do dyspozycji pożyczkobiorcy na czas oznaczony w umowie środki pieniężne, a pozwana zobowiązała się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonej pożyczki. Pozwana mimo wezwania nie złożyła wniosków dowodowych na kwestionowane okoliczności, w szczególności-co niejednokrotnie podnosiła – wysokości zobowiązania.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl tej reguły, powódka powinna udowodnić fakty stanowiące podstawę dochodzonego roszczenia, pozwany zaś - fakty uzasadniające zarzuty przeciwko roszczeniu powoda, w tym fakty tamujące lub niweczące to roszczenie.

W orzecznictwie i piśmiennictwie trafnie zwrócono uwagę na procesowy oraz materialnoprawny aspekt ciężaru dowodu; pierwszy dotyczy powinności stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 3 i art. 232 k.p.c.), drugi - negatywnych skutków wynikających z nieudowodnienia przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 6 k.c.). W judykaturze podkreśla się przy tym, że o tym co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2009 r., IV CSK 71/09, OSP 2014, Nr 3, poz. 32).

Co do braku wypowiedzenia umowy, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie powód dochodzi wierzytelności, która stała się wymagalna na skutek upływu terminu umowy. Poprzednik prawny nie korzystał z możliwości jaki dawał mu ustęp 10. paragrafu szóstego umowy, zgodnie z treścią którego w przypadku umów spłacanych przez pożyczkobiorcę w ratach miesięcznych, w razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat lub powstania zaległości przekraczających sumę dwóch pełnych rat pożyczkodawca ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem wskazanych w umowie terminów.

Zobowiązanie pozwanej było zobowiązaniem terminowym, z możliwością wcześniejszego wypowiedzenia przez powoda przy zaistnieniu określonych w umowie warunków.

Postanowienie umowy zawarte w ustępie 11. paragrafu szóstego umowy stanowi zaś, że w przypadku nie wykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań finansowych wynikających z umowy, pożyczkodawca może dochodzić spłaty wymagalnych należności na drodze sądowej i egzekucyjnej Wobec upływu terminu do spłaty należności ich wymagalność nie budzi wątpliwości. Dlatego zarzuty pozwanej w tym zakresie należało uznać za bezzasadne.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej niezawiadomienia jej o przelewie wierzytelności wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem art.509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wskazano przy tym na konsekwencje dla stron na wypadek, gdyby dłużnik nie wiedział o przelewie (art. 512, 513, 515). Brak jest zastrzeżenia w umowie pożyczki, aby wymagana była zgoda pozwanej na przelew, a zatem brak tej zgody nie ma znaczenia w sprawie, tak samo jak niezawiadomienie pozwanej o dokonanym przelewie.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...)

(...)

UZASADNIENIE